

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/259/2021
Identifikačné číslo spisu:	6117256722
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6117256722.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Šobichovej a sudcov JUDr. Martina Vladíka a Mgr. Petra Melichera v spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, Bratislava, IČO: 00 420 166, zastúpeného JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, so sídlom Nám. Biely kríž 3, Bratislava, proti žalovanému: Slovenské liečebné kúpele Turčianske Teplice, a.s., so sídlom SNP 519, Turčianske Teplice, IČO: 31 642 322, zastúpenému PETKOV & Co s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 8.487,50 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13 Ca 17/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. decembra 2020, sp. zn. 12 Co 177/2019, takto

rozhodol:

Dovolenie zamietla.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I.

1.1 Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10.1.2019, č. k. 13 Ca 17/2017-305, návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (I. výrok); žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.487,50 eur s príslušenstvom (II. výrok); vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III. výrok), žalobcovi priznal nárok na náhradu trov v plnom rozsahu (IV. výrok). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa od žalovaného domáhal zaplatenia sumy 8.487,50 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 18.12.2017 do zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie autorských diel v období od 01.01.2016 do 31.12.2016. Súd prvej inštancie mal v konaní preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, ktorý preukázal, že má na základe oprávnenia MK SR zo dňa 18.08.2016 postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. autorského zákona (ďalej len „autorský zákon“) a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv a tiež má uzatvorené rozšírené hromadné licenčné zmluvy. V konaní bolo tiež preukázané, že žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenia Liečebný dom Veľká Fatra Superior

hotel 4* s počtom 153 izieb, Liečebný dom Veľká Fatra Standard, hotel 3* s počtom 108 izieb a Liečebný dom Aqua, hotel 2* s počtom 53 izieb. V týchto zariadeniach žalovaný ako to sám deklaruje na svojich internetových stránkach webového sídla prevádzkuje ubytovacie zariadenia, pričom takéto verejné deklarovanie znamená, že tieto izby sú vybavené signálom, ktorý môžu hostia využívať na sledovanie televíznych programov. Žalovaný nepreukázal, že by so žalobcom uzatvoril akúkoľvek licenčnú zmluvu a ani nepreukázal, že v ubytovacích zariadeniach v ktorých sa nachádza televízny prijímač, že by tento nebol vybavený televíznym signálom, ktorý by ubytovaní hostia mohli využívať - žalovaný poskytol funkčné televízne prijímače spôsobilé slúžiť na účel, na ktoré boli určené a tieto boli riadne vybavené televíznym signálom. súd prvej inštancie mal preto preukázané, že žalovaný v období od 1.1.2016 do 31.12.2016 použil predmety ochrany formou verejného prenosu, čím došlo k porušeniu výhradného práva autorov, keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany, a preto žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobou uplatnená suma vychádza zo Sadzobníka licenčných odmien za rok 2016, pričom bezdôvodné obohatenie v žalovanej výške žalobcovi priznal vychádzajúc z toho, že pod pojmom obyčajná odmena, ktorá prislúcha autorom a nositeľom práv s poukazom na § 442a ods. 2 a § 458a zákona č. 40/1964 Zb. občianskeho zákonníka je práve takto určená výška odmeny v uvedenom sadzobníku. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), sp. zn. II. ÚS 101/2011. V uvedenom rozhodnutí ústavný súd považoval uzatvorenie licenčných zmlúv s inými používateľmi podľa Sadzobníka odmien za dôkaz toho, že iní používatelia považovali odmenu za primeranú. V roku 2016 žalobca uzatvoril 187 dohôd o urovnaní s neoprávnenými používateľmi vo výške licenčnej odmeny stanovených podľa sadzobníka a žalobca si uplatnil bezdôvodné obohatenie len v minimálnej výške. Strany sporu teda mali možnosť uzatvoriť hromadnú licenčnú zmluvu, v zmysle ktorej by bola predmetom aj prípadná zľava, čo však v konaní preukázané nebolo, napriek tomu, že žalovaný zasiahol do práv autorov, ktorých práva zastrešuje práve žalobca. Obvyklosť licenčnej odmeny sa teda posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu obvykle poskytoval licenciu iným používateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy.

1.2 Podľa súdu prvej inštancie predmetom konania nemohlo byť skúmanie primeranosti odmeny, ktorú si žalobca uplatnil podľa sadzobníka, ale len to, či žalovaný svojím konaním zasiahol do spravovaných práv. Žalovaný neoprávneným používaním predmetu ochrany zasiahol do práv autorov a preto uplatnenie si plnenia ako bezdôvodného obohatenia je zákonom aprobovaný a primeraný postup organizácie kolektívnej správy práv. Výška bezdôvodného obohatenia uplatnená vo výške dvojnásobku obvyklej odmeny by bola uplatnená správne, nakoľko samotný zákon odkazuje pre jej účely na dvojnásobok obvyklej odmeny a žalobca stanovoval výšku odmien v sadzobníku rovnako pre všetkých potenciálnych užívateľov a obvyklá cena sa odvíja z obsahu tohto dokumentu. Žalobca si uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia iba vo výške zvyčajnej odmeny, t. j. v minimálnej výške.

1.3 Súd prvej inštancie zároveň rozhodol o návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, ktorý navrhoval prerušiť konanie do času, kým Protimonopolný úrad SR právoplatne nevyrieši otázku, či žalobca je alebo nie je v takom postavení, že by zneužíval svoje dominantné postavenie. Žalovaný ale nepredložil taký listinný dôkaz, ktorý by preukazoval, že prebieha nejaké konanie na Protimonopolnom úrade SR týkajúce sa sadzobníka licenčných odmien žalobcu, resp. zneužívania dominantného postavenia na trhu zo strany žalobcu. Preto návrh na prerušenie konania zamietol.

2.1 Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17.12.2020, sp. zn. 12 Co 177/2019, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

2.2 Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil i s jeho odôvodnením, ktoré považoval za jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a v súlade s požiadavkou na právo na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to i vo svetle naň nadväzujúcej judikatúry. Za dôvodnú nepovažoval ani námietku svojvôle a arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Námietku aktívnej vecnej legitímácie nepovažoval za dôvodnú (body 31. až 33 jeho odôvodnenia). Stotožnil sa s odôvodnením súdu prvej inštancie. Konštatoval, že súd prvej inštancie v tejto čiastkovej otázke správne vychádzal z § 79 ods. 1 a 2 autorského zákona v spojení s § 164 ods. 1 a 2 autorského zákona upravujúci zastupovanie nositeľov práv organizáciami kolektívnej správy práv. V posudzovanom spore žalobca preukázal aktívnu vecnú legitímáciu Oprávnením

Ministerstva kultúry SR na výkon kolektívnej správy zo dňa 11.5.2010 a zo dňa 18.8.2016. Žalobca na základe uvedeného vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Na CD nosiči, ktoré žalobca pripojil k svojmu návrhu a ktorý je obsahom spisového materiálu, sa nachádzajú Zmluvy o zastupovaní autorských práv s rôznymi autormi, v ktorých je v každej osobitne uvedené (označené), na diela akého charakteru sa daná zmluva o zastupovaní autorských práv vzťahuje a teda pri ktorom ďalšom použití určitého diela vzniká žalobcovi právo na zastupovanie autora pri výkone jeho majetkových autorských práv k dielam a ich rozmnoženinám. Na uvedenom nosiči sa nachádza i recipročná zmluva so zahraničným partnerom a uzatvorené rozšírené hromadné licenčné zmluvy o použití diel ich verejným prenosom, teda i diel audiovizuálnych v období roka 2016. Keďže žalovaný nepreukázal, že niektorý nositeľ práv k vyššie uvedeným dielam výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv a obrana žalovaného nespočívala ani v tom, že by uzatvoril licenčnú zmluvu s inými subjektmi správy autorských práv pre používanie audiovizuálnych diel verejným prenosom (za obdobie roku 2016), odvoláciu námietku žalovaného týkajúcu sa tvrdeného nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené dôvody vyhodnotil ako nedôvodnú. Rovnako odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku žalovaného týkajúcu sa nerozlučného spoločenstva v podľa § 77 CSP. Každá organizácia kolektívnej správy zastupuje rôznych autorov, ktorí majú autorské práva k rozdielnym dielam, ktoré sú výsledkom ich tvorivej duševnej činnosti. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy vykonáva správu majetkových práv nositeľov práv a to na základe uzatvorených dohôd s konkrétnymi autormi alebo priamo zo zákona. Z tohto dôvodu koná za autorov ktorých zastupuje, aby zabezpečila ochranu ich práv k dielam, ktoré sú výsledkom ich činnosti. K námietke žalovaného, že v konaní nebolo riadne preukázané vykonanie verejného prenosu z hľadiska početnosti neurčitej verejnosti vo vzťahu k obsadenosti ubytovacieho zariadenia konštatoval, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že v ubytovacích zariadeniach žalovaného sa v rozhodnom období nachádzali zvukovo-obrazové zariadenia v konkrétnych počtoch (v Liečebnom dome Veľká Fatra Superior, hotel 4* - 153 kusov zvukovo-obrazových zariadení; v Liečebnom dome Veľká Fatra Standard, hotel 3* - 108 zvukovo-obrazových zariadení; v Liečebnom dome Aqua, hotel 2* - 53 zvukovo-obrazových zariadení). V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdného dvora EÚ, ktorý v rozsudku C-162/10 v rámci prejudiciálnej otázky konštatoval, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. Preto aj s poukazom na rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C-306/2005 dospel k záveru, že samotné umiestnenie zvukovo-obrazových zariadení, t. j. televíznych prijímačov v izbách hotelového zariadenia ako také síce nepredstavuje verejný prenos, avšak poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom v zariadení predstavuje nezávisle od používania techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/2009 - ES z 22.5.2011. Pretože žalovaný bol v rozhodnom období používateľom audiovizuálnych diel, bol povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetu ochrany, t. j. žalobcu. Použitie diel z uvádzaných odborov bez súhlasu nositeľov autorských práv k nim (a bez uhradenia licenčnej odmeny) predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov (autorov). Tento zásah na strane žalovaného založil majetkový prospech a na strane autorov, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia. Výška bezdôvodného obohatenia sa odvíjala od Sadzobníka odmien žalobcu. Doplnil, že aj podľa judikatúry NS ČR aplikovateľnej v právnom prostredí Slovenskej republiky možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (viď. rozhodnutia NS ČR sp. zn. 30Cdo 2715/2015 zo dňa 27.01.2016). Rovnako z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 101/2011 sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv autorov orgán kolektívnej správy obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Pokiaľ by žalovaný nesúhlasil s výškou odmeny, mal možnosť v súlade s § 165 ods. 8 autorského zákona obrátiť sa na príslušný súd so žiadosťou o určenie obsahu licenčnej zmluvy, čo však žalovaný neurobil a sám sa tým zbavil možnosti obhajovať výšku primeranej odmeny v súlade s jeho argumentáciou. Žalovaný podal odvolanie tiež aj proti výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh

žalovaného na prerušenie konania. S odkazom na ustanovenia § 215 ods. 1 CSP, § 217 ods. 1 prvá veta CSP bol odvolací súd názoru, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal okolnosť vedenia konkrétneho konania na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky. Na správnosti zamietnutia návrhu na prerušenie konania nič nezmenilo ani to, že v rámci odvolacieho konania, žalovaný ako novotu predložil dôkaz o tom, že na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky je vedené správne konanie vo veci zneužívania dominantného postavenia žalobcom. Odvolací súd v tomto smere uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je závislé od odpovede na otázku, či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu.

2.3 O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

II.

3.1 Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný včas dovolanie prípustnosť, ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP, keď namietal, že nesprávnym procesným postupom súdu mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval procesné práva v takej miere, že došlo k jeho porušeniu práva na spravodlivý proces a tiež z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keď podľa jeho názoru spočíva napadnutý rozsudok na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.2 Pokiaľ ide o danosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP, žalovaný ju v prvom rade vzhliadal v tom, že odvolací súd neprerušil konanie, hoci v čase pred vydaním napádaného rozsudku mal vedomosť o tom, že Protimonopolný úrad SR začal proti žalobcovi dňa 23.07.2020 správne konanie vedené pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020 vo veci možného zneužívania dominantného postavenia podľa § 8 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže. Tým, že odvolací súd rozhodol napádaným rozsudkom bez toho, aby konanie prerušil do skončenia správneho konania vedeného voči žalobcovi na Protimonopolnom úrade SR, zaťažil napádaný rozsudok vadou predčasnosti, nerešpektoval ústavnú zásadu ochrany hospodárskej súťaže, a tým neposkytol žalovanému materiálnu súdnu ochranu a zasiahol do práva žalovaného na spravodlivý proces.

3.3 Danosť vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP vzhliadal žalovaný aj v tom, že súdy oboch inštancií sa riadne a presvedčivo nevysporiadali so zásadnou argumentáciou žalovaného predostretou v konaní. Naopak, odôvodnenia rozhodnutí sú svojvoľné a arbitrárne a v konečnom dôsledku nepreskúmateľné. Žalovaný tiež namietal skutkové zistenia súdu prvej inštancie (z ktorých vychádzal aj odvolací súd), ktoré podľa žalovaného vyplynuli z nesprávneho hodnotenia dôkazov; nesprávneho hodnotenia rozsahu dôkazného bremena sporových strán; a z nedostatočného dbania na skutočnosti, ktoré počas konania vyšli najavo (čl. 11 ods. 4 CSP, § 191 ods. 1 CSP) v súvislosti s ne/preukázaním existencie verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného. Podľa žalovaného pre vznik vzťahu z bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby došlo zo strany používateľa k neoprávnenému „použitiu diel“, v tomto prípade vo forme verejného prenosu. K „použitiu“ diela v autorskoprávnom význame dôjde len vtedy, ak je dielo sprístupňované verejnosti (hostom prítomným na mieste samom). Ak nie je v konaní preukázaná prítomnosť hostí čoby verejnosti v priestoroch žalovaného, potom nie je daný skutkový základ na prijatie záveru, že došlo zo strany žalovaného k „použitiu“ diela - k „prenosu“, ktorého definičným znakom je existencia adresáta.

3.4 Danosť dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP vzhliadal v nesprávnom právnom posúdení otázky ne/existencie nerozlučného spoločenstva na strane žalobcu. Žalobca právnu otázku naformuloval tak, či „Existuje medzi organizáciami kolektívnej správy pri kolektívnej správe práv a uplatňovaní nárokov spadajúcich pod rámec obligatórnej spoločnej kolektívnej správy podľa § 175 ods. 1 písm. a) autorského zákona nerozlučné spoločenstvo?“ Odvolací súd túto otázku vyriešil negatívne tak, že žalobca nie je nerozlučným spoločníkom s ostatnými organizáciami kolektívnej správy. Žalovaný takéto právne posúdenie tejto otázky nepovažoval za správne. Argumentoval tým, že závery odvolacieho súdu o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu o neexistencii nerozlučného spoločenstva na strane žalobcu popierajú účel a význam ustanovenia § 175 ods. 1 písm. a) autorského zákona, ktoré spočíva v povinnosti všetkých organizácií kolektívnej správy vykonávať správu práv v oblasti verejného prenosu

spoločne (obligatórna spoločná správa), a nie individuálne. Podľa žalovaného na strane organizácií kolektívnej správy (na území SR ich v súčasnosti pôsobí 5 - LITA, SAPA, SOZA, SLOVGRAM a OZIS) existuje nerozlučné spoločenstvo, a ak sa domáhajú nárokov z ochrany majetkových práv, ktoré spravujú v režime obligatórnej spoločnej správy [§ 175 ods. 1 písm. a) autorského zákona], musia tak ako nerozluční spoločníci urobiť spoločne (na strane žalobcu musia byť všetky subjekty patriace do nerozlučného spoločenstva). Obligatórna spoločná správa sa realizuje (organizácie kolektívnej správy sú povinné ju vykonávať) aj v prípadoch, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany aj vo forme verejného prenosu. Z uvedeného vyplýva, že organizácie kolektívnej správy sú povinné spoločne (všetky súčasne) rokovať a uzatvárať licenčné zmluvy s používateľmi predmetov ochrany, pokiaľ ide o použitie týchto predmetov ochrany verejného prenosu, a súčasne sú povinné spoločne (všetky súčasne) uplatňovať nároky nositeľov práv voči oprávneným používateľom (napr. licenčné odmeny) i neoprávneným používateľom (napr. bezdôvodné obohatenie, náhrada škody). Všetky uvedené nároky - ak existujú a sú plnené - sú príjmami z výkonu kolektívnej správy práv. Ak organizácia kolektívnej správy (žalobca) individuálne uplatňuje nároky súvisiace s použitím predmetu ochrany v odbore verejného prenosu, ktoré ale „podľa zákona“ (§ 141 ods. 2 autorského zákona) môžu spravovať výlučne všetky organizácie kolektívnej správy spoločne, ide o obchádzanie zmyslu a účelu obligatórnej spoločnej kolektívnej správy práv (o obchádzanie zákona), a teda zároveň ide aj o vykonávanie kolektívnej správy spôsobom, ktorý nemožno podradiť pod výkon kolektívnej správy „podľa tohto zákona“. Naopak, ide o spôsob výkonu kolektívnej správy práv v rozpore so zákonom. Preto podľa žalovaného - keďže žalobu v predmetnom spore podal iba jeden z piatich nerozlučných spoločníkov na strane žalobcu - išlo o prvoradý a samostatný dôvod na jej zamietnutie.

4. K dovolaniu žalovaného podal vyjadrenie žalobca. Dovolanie žalovaného navrhol dovolaciemu súdu zamietnuť ako nedôvodné. Považoval za správne a dôvodné rozhodnutie o neprerušení konania z dôvodu prebiehajúceho správneho konania pred Protimonopolným úradom SR pre možné zneužitie dominantného postavenia žalobcu. K žalobcom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ v súvislosti s § 175 ods. 1 písm. a/ autorského zákona a jeho vplyvu na aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní, resp. z toho vyplývajúce nerozlučné nútené procesné spoločenstvo žalobcu spolu s ostatnými organizáciami kolektívnej správy uviedol, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom každého nositeľa práv, do ktorého práv sa neoprávnene zasiahlo. Daných nárokov sa môže domáhať dokonca aj každý jednotlivý nositeľ práv voči žalovanému samostatne, alebo v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) autorského zákona môže tento nárok vo svojom mene uplatniť aj organizácia kolektívnej správy, ktorou je aj žalobca. Poukázal tiež na znenie § 174 ods. 2 písm. e/ účinné od 1.1.2019, z ktorého podľa žalobcu vyplýva možnosť samostatného výkonu kolektívnej správy organizáciou kolektívnej správy v rovnakom čase, ako je uzatvorená dohoda o spoločnej správe. Aj v tomto smere preto považoval dovolanie žalovaného za zjavne nedôvodné, pričom súdy správne ustálili, že žalobca v tomto konaní disponuje aktívnou vecnou legitímáciou.

5. Dňa 21.2.2023 doručil dovolaciemu súdu žalovaný svoje písomné podanie, v ktorom zotrval na svojej právnej argumentácii. Uvedené podanie dovolací súd nedoručil protistrane, pretože to aj vzhľadom na výsledok sporu nepovažoval za potrebné.

III.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP) zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti určitému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v

ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Žalovaný smeruje dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

10

9.1 Žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.2 Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

9.3 Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti); jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4 Cdo 140/2019 alebo sp. zn. 4 Cdo 120/2019). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietať alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

10.1 V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný v prvom rade namieta skutočnosť, že odvolací súd neprerušil odvolacie konanie, hoci v čase pred vydaním napadnutého rozsudku mal vedomosť o tom, že Protimonopolný úrad SR začal proti žalobcovi správne konanie. K tomu dovolací súd uvádza, že začatie správneho konania pred Protimonopolným úradom SR automaticky neznamená, že tvrdenia žalovaného sú dôvodné, ani že žalobca zneužil dominantné postavenie a dopustil sa správneho deliktu, nakoľko samotné začatie správneho konania nemôže tieto skutočnosti prejudikovať. Licenčné odmeny, tak ako vyplývajú v relevantnom období z predložených licenčných zmlúv, sú zvyčajnými odmenami, nakoľko za zvyčajné licenčné odmeny možno považovať len také licenčné odmeny, za aké boli v relevantnom období skutočne udeľované licencie používateľom predmetov ochrany. Nakoľko Protimonopolný úrad SR nie je cenovým orgánom, ktorý určí aké licenčné odmeny sú primerané alebo zvyčajné, výsledkom konania pred Protimonopolným úradom SR bude len rozhodnutie o tom, či sa žalobca dopustil správneho deliktu, ergo výsledok správneho konania nemá žiadnu relevanciu pre toto súdne konanie. Možno tiež uviesť, že ak by aj výsledky konania pred Protimonopolným úradom SR mohli mať pre rozhodnutie význam, nešlo by o riešenie závislých otázok podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP zakladajúcich dôvod pre obligatórne prerušenie konania, ale o dôvod na fakultatívne prerušenie konania, kedy súd môže prerušiť konanie podľa § 164 CSP.

10.2 Postup odvolacieho súdu, preto nemohol založiť vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

11.1 V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP žalobca ďalej tiež namieta nedostatočné odôvodnenie odvolacieho súdu. Podľa žalovaného súdy oboch inštancií sa riadne a presvedčivo nevysporiadali so zásadnou argumentáciou žalovaného predostretou v konaní. Naopak, odôvodnenia rozhodnutí sú svojvoľné a arbitrárne a v konečnom dôsledku nepreskúmateľné. Ani túto námietku nemožno považovať za dôvodnú. Rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia vyplývajúce z ustanovení § 393 ods. 2 a 3 CSP a z § 220 ods. 2 a 3 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zmätočný. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením súdu prvej inštalácie je zrejmé, akými úvahami sa súdy riadili

pri posudzovaní dôvodnosti žaloby v časti o zaplatenie sumy 8.487,50 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle ustanovenia § 58 ods. 1 písm. i/ autorského zákona. Venovali sa kľúčovým okolnostiam prípadu, teda tomu, či je žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby a či žalovaný poskytuje v izbách svojich hostí televízne prijímače, do ktorých prenáša signál, a teda či je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos a napokon či žalobcom uplatnená suma bezdôvodného obohatenia zodpovedá obvyklej odmene. Odvolací súd sa osobitne venoval podstatným odvolacím námietkam žalovaného - námietke svojvoľnosti, arbitrárnosti a nedostatočného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie; námietke aktívnej vecnej legitimácie žalobcu (body 31. až 33. odôvodnenia); námietke nevykonávania verejného prenosu žalovaným; primerane sa venoval aj dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP v spojení s uznesením, ktorým súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (bod 38.), napokon na zvýšenie presvedčivosti svojho rozsudku poukázal na obdobné rozhodnutia krajských súdov v skutkovo a právne podobných veciach.

11.2 V súvislosti s arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd pripomína, že samotná skutočnosť, že žalovaný sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj ústavný súd, keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20.2.2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú dostatočne zrejmé dôvody priznania žalobného nároku. Je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu (5 Cdo 406/2014). Tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je prvým rozhodnutím v spore, nie je možné ho vnímať izolovane, ale v nadväznosti na rozhodnutie súdu prvej inštancie (predovšetkým s ohľadom na skutkové zistenia, na ktoré odvolací súd nadväzuje, resp. ich berie za svoje) a v súvislosti s ním.

11.3 V ďalšom rade v rámci dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP žalovaný namietal vady v procese dokazovania, keď podľa žalovaného došlo k extrémnym pochybeniam súdu pri zisťovaní skutkového stavu a hodnotení dôkazov. Podľa žalovaného súdy mali skúmať konkrétnu obsadenosť ubytovacieho zariadenia v rozhodnom období, pretože obsadenosť nemusí byť konštantná, ale sa mení. Ak nebola relevantne preukázaná existencia použitia diel na všetkých izbách ubytovacieho zariadenia, nemožno tvrdiť, že bolo povinnosťou žalovaného mať uzatvorenú licenčnú zmluvu v rozsahu, ktorý by predstavoval licenciu na všetky izby, v ktorých sa TV prijímače nachádzali, ten kto diela nepoužíva, licenciu nepotrebuje. Žalobca si v konaní nesplnil svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť k skutočnostiam podstatným pre ustálenie záveru, že vzťah bezdôvodného obohatenia skutočne vznikol (že došlo k verejnému prenosu) a ani v akom rozsahu bezdôvodné obohatenie vzniklo (rozsah v akom bol verejný prenos uskutočnený). Nemôže ísť na ťarchu žalovaného, že žalobca, hoci mohol relevantný dôkaz navrhnuť už v samotnej žalobe (riadne a včas), tak neurobil - knihu ubytovaných, ktorú sú podľa § 24 ods. 1 zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky povinné viesť osoby poskytujúce ubytovanie na základe zmluvy o ubytovaní, v ktorej sú zaznamenané základné údaje o ubytovaných o. i. aj doba ubytovania.

11.4 K uvedenej námietke možno (vo všeobecnosti) uviesť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne

domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. problematika opomenutého dôkazu) alebo či konajúce súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo chybné. Je tomu tak v prípade, ak existujú výrazné rozpory medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami alebo keď sú právne závery súdu alebo orgánu verejnej moci v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia meritórneho rozhodnutia nevyplývajú. Ide o prípady svojvoľného hodnotenia dôkazov vykonaného bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu (m. m. I. ÚS 548/2015, IV. ÚS 607/2021, III. ÚS 104/2022, I. ÚS 417/2022).

11.5 Dovolací súd však v dokazovaní, resp. v procese hodnotenia dôkazov súdmi nižších inšancií také pochybenie, ktoré by zakladalo vadu podľa § 420 písm. f/ CSP nezistil. Z dovolania žalovaného v tejto časti je zrejmé, že namietajúce vady v procese dokazovania, v skutočnosti polemizuje s právnym posúdením prípadu súdmi oboch inšancií, ktoré konštatovali, že už samotné umiestnenie zvukovo-obrazových zariadení t. j. televíznych prijímačov v izbách hotelového zariadenia ako také síce nepredstavuje verejný prenos, avšak poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom v zariadení predstavuje nezávisle od používania techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/2009 - ES z 22.05.2011. Ako uviedol odvolací súd - keďže žalovaný mal v hotelovom zariadení preukázateľne umiestnené televízne prijímače vybavené príjmom, ktorý umožňuje príjem obrazovo-zvukových diel autorov, dochádzalo k ďalšiemu verejnému prenosu, keď v zmysle judikatúry (rozsudky Súdneho dvora EÚ vo veciach C-162/10 a C-306/2005) je umiestnenie zvukovo-obrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia so signálom považované za ďalší verejný prenos. Keďže žalovaný bol v rozhodnom období používateľom audiovizuálnych diel, súdy nižších inšancií dospeli k záveru, že bol povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetu ochrany, t. j. žalobcu. Použitie diel z uvádzaných odborov bez súhlasu nositeľov autorských práv k nim (a bez uhradenia licenčnej odmeny) predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov (autorov). Tento zásah na strane žalovaného zakladá majetkový prospech a na strane autorov, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia (body 33. až 36. odôvodnenia odvolacieho súdu).

11.6 Vzhľadom na uvedené právne východiská odvolacieho súdu (a rovnako súdu prvej inštancie) je zrejmé, že pre posúdenie dôvodnosti žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia odvolací súd nepovažoval za potrebné zisťovať konkrétnu obsadenosť ubytovacích zariadení v rozhodnom období.

11.7 Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je tiež zrejmé, že výpočet výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súdy odvodili od toho, akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv autorov orgán kolektívnej správy obvykle poskytoval licenciám iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy odvíjajúcu sa od Sadzobníka licenčných odmien žalobcu za rok 2016 - vzhľadom na tento právny záver nižších súdov ani tu zisťovanie konkrétnej obsadenosti izieb v ubytovacích zariadeniach žalovaného v rozhodnom období nemalo žiadnu relevanciu.

11.8 Preto pokiaľ žalovaný považoval uvedené právne závery odvolacieho súdu (a napokon aj súdu prvej inštancie) za nesprávne, dôvodiť, že v posudzovanom spore bolo potrebné skúmať konkrétnu obsadenosť ubytovacích zariadení, bolo na mieste, aby sformuloval dovolanie založené na dovolacom dôvode podľa § 421 CSP - z dôvodu nesprávneho riešenia právnej otázky. V posudzovanom prípade však nemožno hovoriť o pochybení súdov v procese dokazovania zakladajúceho vadu podľa § 420 písm. f/ CSP.

Dovolanie vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. b) CSP

12. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

13. Z obsahu dovolania za použitia § 124 CSP vyplýva právna otázka či „Existuje medzi organizáciami kolektívnej správy pri kolektívnej správe práv a uplatňovaní nárokov spadajúcich pod rámec obligatórnej spoločnej kolektívnej správy podľa § 175 ods. 1 písm. a) autorského zákona nútené nerozlučné spoločenstvo?“

14. Podľa žalovaného závery odvolacieho súdu o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu a o neexistencii nerozlučného spoločenstva na strane žalobcu totiž popierajú obsah, účel a význam ust. § 175 ods. 1 písm. a) autorského zákona, ktorý spočíva v povinnosti všetkých organizácií kolektívnej správy vykonávať správu práv v oblasti verejného prenosu spoločne (obligatórna spoločná správa), a nie individuálne. Na strane organizácií kolektívnej správy teda existuje nerozlučné spoločenstvo, a ak sa domáhajú žalobou nárokov z ochrany majetkových práv, ktoré spravujú v režime obligatórnej spoločnej správy [§ 175 ods. 1 písm. a) autorského zákona], musia tak ako nerozluční spoločníci urobiť spoločne (na strane žalobcu musia byť všetky subjekty patriace do nerozlučného spoločenstva). V ďalšej časti svojho dovolania súčasne poukazuje na § 78 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd žalobu zamietne, ak nie je splnená podmienka účasti všetkých subjektov nerozlučného a zo zákona núteného spoločenstva.

15. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu a tiež, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením právnej otázky, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie určením, pod ktorý prípad prípustnosti jej riešenia (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Prípustnosť podaného dovolania teda dovolací súd posudzuje vždy autonómne podľa jeho obsahu (8 Cdo 54/2018, I. ÚS 51/2020). Pri dovolateľom položenej právnej otázke, poznajúc vlastnú rozhodovaciu prax, dovolací súd dospel k záveru, že táto právna otázka nie je v praxi dovolacieho súdu vyriešená, a preto posudzoval prípustnosť podaného dovolania z § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

16. Ustanovenia § 75 a nasledovné CSP upravujú tzv. procesné spoločenstvo - t. j. prípad, keď bude vystupovať na jednej strane viacero subjektov. Zákon pritom rozlišuje (a) samostatné spoločenstvo (upravené v § 76 CSP, podľa ktorého ide o také procesné spoločenstvo, v ktorom ide o samostatné práva a povinnosti a každý koná sám za seba. Súd rozhoduje o každom nároku a povinnosti samostatne, (b) nerozlučné spoločenstvo (podľa § 77 CSP ako také spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva a povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný; procesný úkon jedného z nich platí i pre ostatných) a napokon (c) nútené spoločenstvo podľa § 78 CSP, v ktorom osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho sporu.

17. Vo všeobecnosti platí, že charakter procesného spoločenstva je determinovaný charakterom predmetu konania, teda hmotnoprávnou úpravou. O nerozlučné spoločenstvo ide len vtedy, ak povaha predmetu sporu neumožňuje, aby ten bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému zo spoločníkov. Ak dochádza k zmene žaloby, k jej späťvzatiu či k uznaniu alebo vzdaniu sa nároku, je na procesnú perfektnosť takéhoto úkonu potrebný súhlas všetkých procesných spoločníkov vystupujúcich na jednej strane. Vyplýva to z povahy veci, keďže ide o úkony s takzvanou hmotnoprávnou relevanciou, vyžaduje sa súhlas všetkých dotknutých spoločníkov. (II. ÚS 375/2019).

18. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) autorského zákona, autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

19. Podľa § 63 ods. 2 písm. d) autorského zákona, nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. i) sa môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

20. Podľa § 458a OZ, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

21. Podľa § 175 ods. 1 (v znení účinnom do 24.3.2022) organizácie kolektívnej správy vykonávajúce kolektívnu správu práv v príslušných odboroch kolektívnej správy práv uzatvoria dohodu o spoločnej správe, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany a) technickým predvedením predmetu ochrany alebo verejným prenosom v prevádzkarňach prostredníctvom technického zariadenia; to nezahŕňa vysielanie, retransmisiiu a sprístupňovanie verejnosti alebo b) vyhotovením rozmnoženiny podľa § 42 a 43.

22. Povaha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súvisiaca s právom individuálnych autorov na poskytnutie odmeny, ktorá nebola v zmysle zákona uhradená, nijako nezakladá existenciu núteného procesného spoločenstva. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúci z autorského zákona nezakladá žiadne také hmotnoprávne postavenie autorov, či organizácií kolektívnych správ zastupujúcich autorov vo vzájomnom pomere medzi autormi alebo medzi organizáciami kolektívnej správy, ktoré by zakladali nemožnosť samostatného uplatňovania nárokov. Zo svojej povahy ide o nárok deliteľný, a pokiaľ nie je preukázaný opak, správu majetkového práva autorov vykonáva organizácia kolektívnej správy príslušná podľa druhu chráneného autorského práva, ktorá je oprávnená tento nárok samostatne vymáhať. Právna úprava dohody o spoločnej správe v zmysle § 175 autorského zákona neobmedzuje žalobcu ako organizáciu kolektívnej správy v tom, aby popri existencii spoločnej dohody, vykonával aj kolektívnu správu samostatne vo vlastnom mene. Existencia dohody o spoločnej správe má uľahčiť vyjednávaciu pozíciu subjektov povinných z ochrany autorských práv, nezakladá však pre oprávnené osoby nútené spoločenstvo pri uplatňovaní nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia za porušenie autorských práv.

23. V dovolaní žalovaný neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok spochybnenie záveru odvolacieho súdu o tom, že medzi žalobcom a ostatnými organizáciami kolektívnej správy vykonávajúcich kolektívnu správu práv v príslušných odboroch kolektívnej správy práv existuje vo vzťahu k žalobcom uplatňovanému nároku na bezdôvodné obohatenie (nútené) nerozlučné spoločenstvo.

24. Dovolací súd zastáva názor, že odvolací súd vec správne právne posúdil. Dovolanie je teda nedôvodné, a preto ho dovolací súd zamietol (§ 448 CSP).

25. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania, o ktorom dovolací súd rozhodol podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.